

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudkyň Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Ing. Venduly Sochorové ve věci

žalobce: **V. C.**
státní příslušnost Ukrajina
zastoupený advokátkou Mgr. Pavlínou Zámečnickovou
sídlem Příkop 8, Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 5. 2017, č. j. MV – 13415-6/SO-2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí

ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“ nebo též „ministerstvo vnitra“), ze dne 6. 1. 2017, č. j. OAM-70781-57/DP-2012. Tímto rozhodnutím ministerstvo vnitra zamítlo žádost žalobce a neprodloužilo dobu platnosti povolení k dlouhodobému pobytu dle ustanovení § 44a odst. 3, ve spojení s § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b), a v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobce přestal splňovat podmínku pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu, když byla zjištěna jiná závažná překážka jeho pobytu na území.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v podané žalobě (ve znění jejího doplnění ze dne 26. 6. 2017) namítal, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů spočívají na vadném právním posouzení výkonu funkce jednatele a nepodložených spekulacích o tom, že žalobce byl jako jednatel obchodní společnosti NARSEN s.r.o., sídlem Na Folimance 1255/15, Praha 2 (dále jen „NARSEN s.r.o.“) zapsán pouze formálně. V průběhu řízení o žádosti nicméně žalobce tvrdil a prokázal, že vykonával funkci jednatele spočívající ve vyhledávání zakázek jménem a pro společnost NARSEN s.r.o. Tato skutečnost byla potvrzena svědeckou výpovědí pana V. R., jednatele a společníka společnosti NARSEN s.r.o. Žalobce měl přitom za to, že je na jednatelích a společníkovi, jakým způsobem si zorganizují obchodní vedení společnosti, vedení účetní evidence či jednání za společnost. Při větším množství jednatelů je logické, že svou činnost vzájemně koordinují a že například jeden z nich má na starosti prvotní jednání s obchodními partnery, jiný pak uzavírání písemných smluv, provádění plateb a podobně. Žalobce připustil, že toto rozdělení obchodního vedení společnosti a dalších jednání jednatelů bylo ve společnosti NARSEN s.r.o. neformální, rozhodně však nebylo v rozporu se zákonem.
3. Žalobce byl rovněž přesvědčen, že správní orgány nesprávně a v rozporu se zákonem hodnotily skutkový stav a jím podanou žádost nikoli na základě skutkového stavu ke dni vydání rozhodnutí tak, jak to plyne z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, např. z rozsudku ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011 - 79. Žalobce *de facto* i *de iure* splňoval ke dni vydání rozhodnutí všechny podmínky pro prodloužení povolení k pobytu, a to jako jednatel a též jako podnikatel, jelikož žalobce v době vydání prvostupňového správního rozhodnutí i v době vydání rozhodnutí žalované vykonával činnost jakožto osoba samostatně výdělečně činná. I kdyby tedy žalobce funkci jednatele společnosti NARSEN s.r.o. skutečně nevykonával, což důrazně odmítl, ke dni vydání rozhodnutí plnil a stále plní účel podnikání. V souvislosti s výše uvedeným pak žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2014, č. j. 9 As 219/2014 - 41.
4. Žalobce dále uvedl, že ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců dle jeho názoru předpokládá určitou míru intenzity, pokud se týká závažnosti porušení právního předpisu. Správní orgány se přitom v případě žalobce nezabývaly pojmem *jiná závažná překážka* a jeho výkladem, a zatížily tak předmětná rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Dle principu proporcionality pak měly správní orgány v souladu se závěry Nejvyššího správního soudu vyjádřenými v rozsudku ze dne 20. 8. 2009, č. j. 5 As

39/2009 - 81, hodnotit také smysl a účel daného ustanovení ve vztahu k charakteru a závažnosti vytýkaného porušení a dbát na to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2008, č. j. 5 As 51/2007 - 105). Správní orgány však dle žalobce zásadu přiměřenosti zcela ignorovaly. K tomu žalobce doplnil, že na území České republiky pobývá již od roku 1998, kdy celou dobu svého pobytu vždy plnil účely pobytů, které mu byly v průběhu této doby na území povoleny. Od doby, kdy žalobce dle názoru správních orgánů neměl plnit účel pobytu, nadto uplynuly již dva roky, kdy s ohledem na tuto dlouhou dobu rozhodování (které vyústilo v rozhodnutí, že na straně žalobce měla být v minulosti dána jiná závažná překážka pobytu) ztratilo rozhodnutí zcela smysl a význam. I tyto skutečnosti měly být dle žalobce vzaty v potaz při posuzování jeho žádosti.

5. Žalobce dále poukazoval na skutečnost, že napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí ministerstva vnitra představují pro něj a jeho rodinu významný a nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Žalobce výkonem své podnikatelské činnosti v České republice získává finanční prostředky nutné především pro zajišťování vlastní obživy a své rodiny, a to manželky a nezletilého dítěte. S ohledem na nedostatek pracovních příležitostí v zemi svého původu se tak žalobce obával, že by na Ukrajině nenašel práci, a nemohl by tak sebe a svou rodinu uživit.
6. Závěrem proto žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí, jakož i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí ministerstva vnitra, zrušil, věc vrátil správnímu orgánu k novému projednání a rozhodnutí a uložil žalované povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

III. Vyjádření žalované

7. Žalovaná se nedomnívala, že by žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, bylo nezákonné. Ve svém vyjádření k podané žalobě odkázala na výsledky žalobce a výsledky svědka, ze kterých vyplynulo, že činnost žalobce nelze ve smyslu ustanovení § 134 a § 135 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „obchodní zákoník“), považovat za výkon podnikatelské činnosti jako jednatele společnosti NARSEN s. r. o. Žalovaná tedy měla za to, že byl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a že spisový materiál obsahuje dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce z důvodu zjištění jiné závažné překážky.
8. Žalovaná dále doplnila, že výkon samostatné výdělečné činnosti žalobcem ke dni vydání prvostupňového správního rozhodnutí byl započítán do celkové doby plnění účelu dlouhodobého pobytu. K namítanému neposouzení věci ke dni vydání napadeného rozhodnutí žalovaná poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 Azs 322/2015 - 43, ve kterém tento konstatoval, že obecné pravidlo pro určení, k jakému okamžiku má být zkoumán rozhodný skutkový stav ve správním řízení, nelze

absolutizovat. Nejvyšší správní soud rovněž uvedl, že má-li být posuzována skutečnost, která se odehrála v minulosti, nemůže být rozhodné, že nadále netrvá. Žalovaná tedy konstatovala, že k datu vydání prvostupňového správního rozhodnutí ministerstva vnitra (tj. ke dni 6. 1. 2017) žalobce plnil účel dlouhodobého pobytu - podnikání jako osoba samostatně výdělečně činná toliko po dobu 1 roku, 7 měsíců a 6 dní z celkového období přesahujícího 6 let zahrnujícího dobu předchozího dlouhodobého pobytu povoleného od 29. 11. 2010 a dobu tzv. fikce pobytu dle § 47 zákona o pobytu cizinců plynoucí, která žalobci plynula na základě podání žádosti v zákonné lhůtě. Plnění účelu v době trvání odvolacího řízení dle žalované proto již nemělo vliv na skutkovou podstatu jiné závažné překážky dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, resp. neplnění účelu po převážnou dobu předchozího povolení k dlouhodobému pobytu.

9. Ohledně námitek týkajících se posouzení závažné překážky a přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce pak žalovaná odkázala na str. 5 a 6 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a závěrem žalovaná navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

IV. Ústní jednání

10. Při jednání zástupkyně žalobce setrvala na svých dosavadních tvrzeních obsažených v již dříve učiněných písemných podáních, přičemž zdůraznila vybrané žalobní body.
11. Žalovaná se z účasti na ústním jednání soudu omluvila a zároveň požádala, aby věc byla projednána a rozhodnuta bez přítomnosti žalované. V této souvislosti odkázala na písemné stanovisko k žalobě, které bylo soudu zasláno společně se správním spisem.

V. Posouzení věci krajským soudem

12. Žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou [§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Dle ustanovení § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, přičemž o věci samé rozhodl po provedeném jednání, neboť žalobce vyslovil s rozhodnutím věci bez nařízení jednání svůj nesouhlas. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.
13. V projednávané věci je předmětem soudního přezkumu zákonnost rozhodnutí ve věci žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání.
14. Dle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní ministerstvo. Na prodloužení platnosti

povolení k dlouhodobému pobytu se ustanovení § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a 7 a § 47 vztahují obdobně.

15. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).
16. Dle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec *přestal splňovat některou z podmínek* pro udělení víza, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.
17. Dle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo *je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území*.
18. Z hlediska posouzení důvodnosti podané žaloby z předloženého správního spisu vyplynuly pro věc následující rozhodné skutečnosti. Dne 12. 11. 2012 žalobce podal žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu uděleného dle § 42 odst. 1 zákona o pobytu cizinců za tehdejším účelem „výkonný manažer - účast v právnické osobě“. Z Cizineckého informačního systému ministerstvo vnitra jako správní orgán I. stupně zjistilo, že žalobci bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za tehdejším účelem „výkonný manažer - účast v právnické osobě“, a to ve společnosti NARSEN s.r.o. s platností od 29. 11. 2010 do 28. 11. 2012. Ministerstvo vnitra v řízení provedlo výslech žalobce (viz protokol ze dne 19. 6. 2013, č. j. OAM-70781-13/DP-2012) a následně dne 26. 9. 2013 vydalo pod č. j. OAM-70781-18/DP-2012 rozhodnutí, kterým zamítlo žádost žalobce a platnost povolení k dlouhodobému pobytu neprodloužilo dle ustanovení § 44a odst. 3, ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. b), v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce přestal splňovat podmínku pro udělení povolení k dlouhodobému pobytu, když byla správním orgánem zjištěna jiná závažná překážka jeho pobytu na území. Zároveň byla žádost zamítnuta, protože žalobce neplnil účel povoleného pobytu na území.
19. K odvolání žalobce žalovaná prvostupňové správní rozhodnutí zrušila rozhodnutím ze dne 19. 7. 2016, č. j. MV-135045-4/SO-2013, a věc vrátila ministerstvu vnitra k novému projednání. Žalovaná shledala prvostupňové rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů a v odůvodnění rovněž uvedla, že rozhodnutí, které jeho vydání předcházelo, bylo zatíženo procesní vadou spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci.
20. Za účelem zjištění skutečného stavu věci proto ministerstvo vnitra předvolalo žalobce k opětovnému výslechu. V průběhu výslechu konaného dne 17. 10. 2016 (viz protokol ze dne 17. 10. 2016, č. j. OAM-70781-45/DP-2012) žalobce uvedl, že měl na území České

republiky dlouhodobý pobyt, teď žádá o pobyt trvalý. Co se týká dlouhodobého pobytu, teď je na tzv. „překlenkách“ (rozuměj překlenovací štítky). Dále uvedl, že bylo jeho životní chybou, když se po jednu dobu, kdy nebyla práce, přihlásil jako jednatel. Jak již říkal na minulém výslechu, skončil s tím a začal provozovat samostatnou činnost, neznal zákony. V České republice je od roku 1998. V současnosti pracuje na živnost, spolupracuje s firmami. Na otázku správního orgánu I. stupně, kde pracoval dříve jako jednatel, žalobce odpověděl: *„Já jsem nepracoval jako jednatel, to jsem nevěděl, že to tak nejde. Bylo to nejhorší, co jsem udělal.“* Správní orgán I. stupně dále položil dotaz: *„Vy jste tedy nahlásil, že budete pracovat jako jednatel, ale nedělal jste to?“* Žalobce odpověděl: *„Já jsem to podal, až pak jsem zjistil, že je to něco jiného. Jednatel má shánět práci, a tak dále. Já jsem o tom neměl ani páru, nešlo mi to.“* Uvedenou práci žalobce vykonával asi dva nebo tři roky. Byla to údajně nejhorší část jeho života. Skončil předminulý rok. Žalobce je stále veden jako jednatel, ale neví proč. Už je odhlášen ze zdravotního pojištění a myslí, že počátkem léta roku 2016 to bylo u soudu a soud by to měl ještě rozhodnout. Jako jednatel pracoval pro společnost NARSEN s.r.o. Dle obchodního rejstříku došlo ke vzniku funkce jednatele dne 7. 10. 2010. Přesnou adresu sídla společnosti žalobce už neznal, ale jede tam trolejbus číslo 25 na Starý Lískovec. Zda se na adrese sídla společnosti nalézaly ještě další společnosti, nevěděl. Žalobce neměl ve společnosti vlastní kancelář, uvedl, že měli něco na Provazníkově, tam měl stoleček. Žalobce nevěděl, kolik měla společnost jednatelů, ani zda všichni pracovali z jedné kanceláře. Dle obchodního rejstříku měla společnost 43 jednatelů. Žalobce znal pár lidí z ul. Provazníkovy, tam se rovnou bydlelo. Většinou se to řešilo po telefonu. Žalobce upřesnil, že bylo třeba najmout slovenské dělníky, tak někam jel. Zavolał mistrovi OHL třeba, řekl mu, že má lidi, s tím pak šel za ním a on to řešil. Na dotaz, co znamená být jednatelem společnosti, žalobce odpověděl: *„Teď už vím. Je to skoro člověk, co vede firmu, jedná, co je potřeba. Vede firmu, na to já nemám, já su dělník, kopám krompáčem.“*

O existenci společnosti se dozvěděl od pana R. Jak probíhalo jmenování do funkce jednatele, už žalobce nevěděl. Prostě to nebylo moc práce, dostával asi 8 000 Kč, skoro zadarmo. Byl tam údajně zbytečný. Aby se mohl stát jednatelem, podepisoval u notáře nějaké dokumenty. Ale nevěděl, co tam dělal. Peníze žádné nedával. Žalobce znal výši základního kapitálu společnosti (asi 200 000 Kč). Vizitku neměl. Běžný pracovní den žalobce popsal takto: *„Večer jsem viděl, co budu dělat další den, pokud byl pan R. v ČR. Když nebyl, neměl jsem co dělat.“* Práva a povinnosti z výkonu funkce jednatele žalobce neznal, nevěděl, zda je společnost vlastníkem nějakých nemovitostí, u jaké banky měla vedený účet a ani zisk společnosti neznal. Za společnost smlouvy neuzavíral a pokyny, jakou konkrétní práci má pro společnost dělat, mu dával pan R. Dle žalobce byl společníkem sám pan R., ale nevěděl to jistě.

21. Správní orgán I. stupně se žalobce rovněž dotazoval, co v současné době dělá, na což žalobce odpověděl: *„Tak já teď dělám se dvěma firmami - OHL ŽS a Ronvtrans s.r.o. a s menší firmou Uhlíř. Já už dlouhou dobu dělám obrubníky, dlažby. Třeba teď dělám na Ostravské ulici v Brně. Já su na živnost.“* Žalobce uvedl, že když někde pracuje, všude se sepisuje smlouva na tu stavbu. Správní orgán I. stupně se žalobce dále tázal, od koho dostává peníze, v jaké formě a jak pravidelně. K tomu žalobce uvedl: *„Já píšu faktury, v hotovosti. Po dokončení.“* V průběhu výslechu žalobce dále

uvedl,

že živnostenský list má už více let, avšak používá jej rok a půl, že je hlášen u Městské správy sociálního zabezpečení sídlící na Veverí 5 v Brně, kam chodí osobně každý měsíc platit pojistné a ohledně splatných nedoplatků na sociálním zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti uvedl, že nedoplatky nemá a že vše doložil.

22. Správní orgán I. stupně následně požádal Městskou správu sociálního zabezpečení Brno o poskytnutí součinnosti, konkrétně požádal o informaci, zda je žalobce přihlášen k platbám pojistného na sociální zabezpečení. Dne 24. 10. 2016 Městská správa sociálního zabezpečení Brno uvedla, že žalobce je veden v evidenci jako osoba samostatně výdělečně činná a dále, že se zaměstnavatel NARSEN s.r.o. přihlásil k účasti na pojištění žalobce (jednatele) od 1. 9. 2012 do 31. 5. 2016.
23. Dále byl v průběhu správního řízení na den 6. 12. 2016 předvolán k podání svědecké výpovědi jednatel a společník společnosti NARSEN s.r.o. - pan R. V., nar. X, bytem B. 4141/3, B. Jmenovaný do protokolu uvedl, že jako jednatel figuruje ve společnosti NARSEN s.r.o. Společnost se zabývá stavebnictvím, slévárenstvím, povrchovou úpravou kovů apod. Společnost založil osobně s cílem podnikání v roce 2010. Na dotaz: „Kolik jednatelů má společnost?“, svědek uvedl: „Bylo jich hodně, ale teď je to v procesu vymazání. Ti lidi většinou dostali výjezdní vízum. Asi 13 tam zůstávalo, ale teď je to u právníků a řeší se vymazání.“ Svědek osobně znal žalobce, který byl zapsán jako jednatel společnosti a dostával i mzdu jako jednatel. Správní orgán I. stupně se dotazoval, kolik peněz žalobce dostával; svědek k tomu uvedl, že toto dělá účetní, zřejmě minimální mzdu. Na dotaz, jakou práci žalobce vykonával, svědek uvedl, že většinou domlouval nějakou práci, ale moc se mu to nedařilo. Svědek nevěděl, jak blíže vysvětlit obsah práce žalobce, snažil se hledat práci pro společnost NARSEN s.r.o. Většinou to byly stavební práce, stavební dělníci. Pak si udělal živnost, údajně říkal, že bude pracovat sám. V současnosti je v procesu vymazání, svědek si nebyl jistý, zda je ještě ve společnosti. Zabývá se tím pan P. Žalobce pro společnost pracoval od roku 2010 do května 2016. Na to správní orgán I. stupně učinil následující dotaz: „Moc se mu nedařilo, to jste si ho tam nechal 6 let?“ A svědek uvedl: „Nevím. Dokud neřekl, že si udělá živnost a že jde pryč, tak tam byl.“ Jednatelé ve společnosti neměli vlastní kanceláře, měli jednu společnou. Práci hledali jednatelé telefonicky, a rovněž tak, že jezdili, svědek nevěděl, jak přesně. Žalobce pracoval ze společné kanceláře a mimo Brno moc nejezdil. Svědek si nevzpomněl, jak probíhalo jmenování do funkce jednatele. Společnost není vlastníkem nemovitostí a internetové stránky nemá. Jednatelé měli vizitky, pokud si je udělali. Ve společnosti nebyl údajně nikdo, kdo jednatele úkoloval. Každý jednatel mohl jednat a zastupovat společnost samostatně, mohli podepisovat, ale nedělali to. Razítka neměli.
24. Na základě výše uvedených skutečností dospěly správní orgány obou stupňů shodně k závěru, že žalobce neplnil účel, pro který mu byl povolen pobyt, přičemž byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobce na území České republiky, jelikož žalobce nevykonával

podnikatelskou činnost jako jednatel společnosti NARSEN s.r.o. S těmito závěry správních orgánů se krajský soud ztotožňuje.

25. Předně je nutno k námitkám žalobce poukázat na již ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (srovnej např. rozsudky ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011 - 81, ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011 - 69, nebo ze dne 28. 5. 2014, č. j. 4 As 165/2013 - 50, všechny dostupné na www.nssoud.cz), dle které faktické nenaplnění účelu předchozího pobytu představuje tzv. *jinou závažnou překážku pobytu* dle ustanovení § 56 odst. 1 písm. j), věty druhé, zákona o pobytu cizinců, a je tudíž důvodem pro neprodloužení dlouhodobého pobytu dle ustanovení § 37 odst. 2 písm. b) tohoto zákona, aplikovaného na základě odkazu v § 44a odst. 3 téhož zákona. Správní orgány obou stupňů se přitom výkladem pojmu *jiné závažné překážky* ve smyslu závěrů ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ve věci sp. zn. 7 As 82/2011 nebo rozsudek ve věci sp. zn. 9 As 80/2011) zabývaly, přičemž žalovaná tak učinila konkrétně na str. 5 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, když uvedla, že za jinou závažnou překážku pobytu cizince na území je považováno faktické neplnění účelu, pro který bylo cizinci uděleno pobytové oprávnění, pokud tak cizinec nečiní po převážnou dobu pobytu, resp. po dobu, kterou nelze považovat za přechodnou. Dále pokračovala, že žalobci byl povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání od 29. 11. 2010 do 28. 11. 2012, a vzhledem ke skutečnosti, že předmětná žádost byla podána dne 12. 11. 2012, plynula žalobci tzv. fikce pobytu dle § 47 zákona o pobytu cizinců. Výslechem žalobce a následně i výslechem svědka pak bylo zjištěno, že žalobce sice je jednatelem společnosti NARSEN s.r.o. od roku 2010, avšak funkci jednatele nevykonával, tedy neplnil deklarovaný účel pobytu. Rovněž bylo zjištěno, že žalobce podniká jako osoba samostatně výdělečně činná od 1. 5. 2015, avšak zde je nutno poukázat na skutečnost, že zákonodárce s účinností od 1. 1. 2011 spojil účel pobytu výkonný manažer – účast v právnické osobě a podnikání – osoba samostatně výdělečně činná do jediného účelu, kterým je podnikání s rozlišením toliko jeho formy. Pokud tedy žalobce ke dni vydání rozhodnutí plnil účel pobytu pouze 1 rok, 7 měsíců a 6 dní z celkového období přesahujícího 6 let, nelze tuto dobu považovat za dobu převážnou. Namítanou nepřezkoumatelnost tedy v daném případě krajský soud neshledal.
26. K vlastním důvodům neplnění účelu pobytu pak krajský soud uvádí, že ve smyslu ustanovení § 134 obchodního zákoníku jednatelem společnosti s ručením omezeným náleží obchodní vedení společnosti. Shodně vymezuje funkci jednatele po 1. 1. 2014 ustanovení § 195 odst. 1 zákona č. 90/2012 Sb., o obchodních společnostech a družstvech (zákon o obchodních korporacích), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obchodních korporacích“). Ve smyslu ustanovení § 133 odst. 1 obchodního zákoníku je jednatel statutárním orgánem společnosti s ručením omezeným. Statutárním orgánem právnické osoby přitom ve smyslu ustanovení § 20 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, činí právní úkony právnické osoby ve všech věcech. Dle ustanovení § 163 zákona č.

89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů, statutárnímu orgánu náleží veškerá působnost, která nebyla svěřena do působnosti jiného orgánu společnosti. Dále ve smyslu ustanovení § 135 odst. 1 obchodního zákoníku jednatel zajišťuje řádné vedení evidence a účetnictví, vedení seznamu společníků a na žádost informuje společníky o věcech společnosti. Totožnou povinnost jednatelem stanoví i zákon o obchodních korporacích, a to v ustanovení § 196. Z výše uvedeného je zřejmé, že obchodní vedení společnosti spočívá především v jednání s obchodními partnery, vytváření obchodních strategií a plánů, zajišťování řádného vedení účetnictví, atd. Realizace obchodního vedení společnosti tedy bezesporu vyžaduje, aby jednatel jménem společnosti činil právní úkony vůči třetím osobám.

27. V projednávané věci přitom žalobce v průběhu výsledku uvedl, že během doby, co vykonával funkci jednatele společnosti NARSEN s.r.o., sháněl pracovníky. Smlouvy nepodepisoval, neměl vizitky, valných hromad se nezúčastnil. Nevěděl, kdo zastupuje firmu, nevěděl nic o hospodaření firmy. Nevěděl, jaká práva a povinnosti z výkonu funkce jednatele ani obecně vyplývají, u jaké banky má společnost účet, sám přístup k účtu neměl. Krajský soud má tedy ve shodě se správními orgány za to, že žalobce se v rámci své činnosti nevěnoval obchodnímu vedení společnosti. Ostatně, ani sám žalobce nepopíral, že by kdy funkci jednatele společnosti skutečně vykonával. Při výsledku naopak uvedl, že funkci jednatele nevykonával a formální výkon jednateleství byla jeho životní chyba (viz protokol ze dne 17. 10. 2016, č. j. OAM-70781-45/DP-2012).
28. Z hlediska posouzení, zda cizinec podmínku plnění účelu pobytu porušil, je pak nutno hodnotit konkrétní skutkové okolnosti toho kterého případu - zejména rozsah období, po které nebyl účel pobytu plněn, jakož i důvody tohoto neplnění (srovnej k tomu shodně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2012, č. j. 3 As 15/2012 - 29, dostupný na www.nssoud.cz). Za závažnou překážku prodloužení pobytu cizince je totiž třeba považovat situaci, kdy účel pobytu nebyl plněn po „většinu doby“ povoleného pobytu (srovnej k tomu shodně např. rozsudek ze dne 18. 9. 2014, č. j. 7 Azs 144/2014 - 35, nebo ze dne 14. 1. 2016, č. j. 7 Azs 313/2015 - 35, oba dostupné na www.nssoud.cz).
29. Na tomto místě je třeba připomenout, že dle zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 1. 1. 2011, byl předchozí účel dlouhodobého pobytu označován jako „účast v právnické osobě“ zahrnut pod účel podnikání. Zákonodárce tak spojil účel pobytu *výkonný manažer - účast v právnické osobě a podnikání - osoba samostatně výdělečně činná* do jediného účelu, kterým je nadále *podnikání* s rozlišením toliko formy podnikání, a to účasti v právnické osobě a osoby samostatně výdělečně činné.
30. Co se týká nyní souzené věci, již bylo uvedeno výše, že žalobci byl povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání od 29. 11. 2010 do 28. 11. 2012. Vzhledem ke skutečnosti, že předmětná žádost žalobce byla podána 12. 11. 2012, tedy v zákonné lhůtě, plynula žalobci tzv. fikce pobytu dle § 47 zákona o pobytu cizinců. V řízení před správním orgánem I.

stupně bylo zjištěno, že žalobce byl jednatelem společnosti NARSEN s.r.o. od roku 2010, přičemž funkci jednatele nevykonával, a deklarovaný účel pobytu tak neplnil. Rovněž bylo zjištěno, že od 1. 5. 2015 žalobce podniká jako osoba samostatně výdělečně činná. Tato skutečnost nebyla správními orgány zpochybněna a nebyla mezi účastníky řízení sporná, a proto soud nepovažoval za nutné provádět v řízení důkaz výpisem z živnostenského rejstříku žalobce (navrženým k důkazu v doplnění žaloby). Správní orgány přitom oba shodně dospěly k závěru, že dobu, po kterou žalobce plnil účel pobytu (podnikal jako osoba samostatně výdělečně činná), nebylo možné považovat za dobu převážnou, a proto uzavřely, že byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobce na území a jeho žádost zamítly.

31. Také s tímto posouzením ze strany správních orgánů se krajský soud ztotožňuje. Žalovaná v napadeném rozhodnutí konstatovala, že ke dni vydání prvostupňového správního rozhodnutí (tj. ke dni 6. 1. 2017) žalobce plnil účel pobytu podnikání jeden rok, sedm měsíců a šest dní z celkového období přesahujícího šest let. Krajský soud přitom souhlasí se žalobcem do té míry, že žalovaná by byla povinna ve své rozhodovací činnosti zohlednit rovněž dobu, která uplynula mezi vydáním prvostupňového správního rozhodnutí a žalobou napadeného rozhodnutí žalované, a tuto dobu z hlediska možných změn skutkového stavu hodnotit. V daném případě by se však ani při zohlednění doby, po kterou trvalo odvolací řízení u žalované, na posouzení věci nic nezměnilo. Žádost žalobce byla podána dne 12. 11. 2012, rozhodnutí o žádosti nabylo právní moci dne 29. 5. 2017. Pokud tedy žalobce reálný výkon samostatné výdělečné činnosti zahájil až ode dne 1. 5. 2015, pak v předmětném případě žalobce po převážnou část délky pobytu jeho účel neplnil. Bylo-li původní povolení žalobce k pobytu vydáno pro období od 29. 11. 2010 do 28. 11. 2012 a žalobce s řádným výkonem podnikatelské činnosti na základě živnostenského oprávnění započal až od 1. 5. 2015, pak ke dni nabytí právní moci žalobou napadeného rozhodnutí (tj. ke dni 29. 5. 2017) žalobce účel pobytu plnil toliko přibližně po dobu 2 let z celkového období přibližně 6 let a 5 měsíců. V souladu s výše citovanou judikaturou Nejvyššího správního soudu to tedy znamená, že žalobce po převážnou dobu svého pobytu na území České republiky účel povoleného pobytu neplnil.
32. Krajský soud přitom nepřisvědčil žalobci, který požadoval zohlednit celou dobu pobytu na území České republiky od roku 1998, neboť z judikatury Nejvyššího správního soudu (srovnej např. rozsudek ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 Azs 322/2015 - 43, dostupný na www.nssoud.cz) v této souvislosti vyplývá, že hodnocení délky plnění účelu pobytu je nutno vztahovat k době platnosti posledního vydaného (nebo prodlouženého) povolení k pobytu, tj. zde k období od 29. 11. 2010 do 28. 11. 2012.
33. Krajský soud má tedy s ohledem na veškeré výše předestřené skutkové okolnosti posuzované věci za to, že v dané věci byla dána existence jiné závažné překážky pobytu cizince na území, která bránila dalšímu prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobce na území České republiky.
34. Důvodnou krajský soud neshledal ani námitku žalobce týkající se přiměřenosti zásahu vydaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce v této

souvislosti uvedl, že výkonem podnikatelské činnosti v České republice získává finanční prostředky nutné pro zajišťování vlastní obživy a své rodiny, konkrétně manželky a nezletilého syna, kteří žijí na Ukrajině a kteří jsou na finanční pomoc ze strany žalobce zcela odkázáni. Žalobce se přitom důvodně obával, že s ohledem na nedostatek pracovních příležitostí v zemi původu reálně hrozí, že by na Ukrajině nenašel práci, a nemohl by tak sebe a svou rodinu uživit.

35. V situaci, kdy žalobce nemá na území České republiky žádné rodinné příslušníky (kromě bratra žijícího v Praze), což žalovaná v předcházejícím správním řízení ověřila kontrolou v cizineckém informačním systému; a kdy manželka a syn žijí na Ukrajině, a tedy ke svému domovskému státu neztratili vazby, je tímto zásah do rodinného života žalobce vyloučen. Krajský soud se zároveň ztotožňuje také s hodnocením žalované, že pokud žalobce po převážnou dobu svého pobytu jeho účel vůbec neplnil, je žalobou napadené rozhodnutí přiměřené i z hlediska možného dopadu do soukromého života žalobce.

VI. Závěr a náklady řízení

36. Krajský soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
37. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá vůči žalované právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalované žádné náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 14. března 2019

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu